

Οἱ ἄλλοι κοιπαχτήκανε κατάματα. Παράξενο τοὺς φάνηκε.

— Ναί, τί κοιτᾶτε; Ψάχνουν οἱ σπιτικοί τῆς νᾶ τῆνε θροῦν. Μὰ ποῦ νὰ τῆ θροῦν, μίλησε ὁ Ἀμολοχίτης, κι ἄρχισαν ὅλοι καὶ γέλια...

— Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος. Φρενοκομεῖο. Ποῦναι ὁ μακαρίτης ὁ Βολιούκας γιὰ νὰ τὰ δῇ. Τί λὲς ἐοῦ, ρε Καλόγνωμε, ποὺ μαλλώνωμε πρὶν;

— Φρενοκομεῖο, μίλησε κι ὁ Καλόγνωμος, κ' ἐρριξε μιὰ πιτσιλιὰ στὸν ἄερα.

Σὲ λίγο ὁ καφενὲς ἔκλεισε, καὶ τελευταῖοι φύγανε οἱ συντρόφοι νὰ ξαποσιάσουν λίγο γιὰ τὸ ταξίδι, ποὺ θάκαναν τὴν ἄλλη μέρα...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΓΚΑΘΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΙΑ

κ. Χ. Strich. Χαριτωμένο τὸ γράμμα σου — κ. Χτίστη Δὲν τοὺς φασκελιόυεις! Ὅτε γροθιὲς δὲν ἀΐζουνε. κ. Ἀβσαλώμ. Ἀφού ἐπιμένεις τόσο, τὸν δημοσιεύουμε τὸ διάλογό σου, νὰ ἡσυχάσεις:

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ κακό, βρε ἀδερφέ; Ὅπου δεῖς δημοσιευμένο ποίημα τοῦ Σ. θὰ ἴδεις ἀπὸ πίσω του κολλημένο ἄνθημα τοῦ Ν.

— Καὶ βέβαια! Εἶναι, βλέπεις, ὁ Ν. τὸ φιλολογικὸ Κολητήρι τοῦ ποιητικοῦ Καρὰ γκι ὅζη!

— Δ. Μ. Ζαμ. Καβάλλα. Εὐχαριστοῦτε γιὰ τὰ φιλικὰ σου λόγια. Θὰ σοῦ στείλουμε τὸ «Πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα» μὲ τις ἐτοιμασίαι. — κ. Tassos θὰ δημοσιευτεῖ — Ε. Οἶκ. Γράφεις καλοὺς στίχους. Στείλε μας λοιπὸν ἑποστὲ καλὴν εὐαγγελία —

κ. Α. Τσιε. Δυστυχῶς ἀκατάλληλα — κ. *** Πισσαῖ. Οἱ στίχοι δὲν εἶναι κι ἀσκημοί, μὰ ὅχι κι ἀρετὰ καλοὶ — κ. Γ. Χας. Δυστυχῶς ἀκατάλληλα — κ. Ἀγγ. Μόρ. Ἀφού ὑπάρχει λόγος νὰ δημοσιευτοῦνε, στείλε μας ἕνα, τὸ καλύτερο, καὶ τὸ δημοσιεύουμε — κ. Ρ. Γ. Μ. Καλαμάτα. Στείλε μας τίποτ' ἄλλο, ἔτσι βοντίστο, βουκολλικό, μὰ δίχως καθήκεις καὶ αὐτριά. Τὸ γ εἶναι ποιεῖτο καὶ κακόφωνο — κ. Αλ. Κ. Μωρ. θὰ δημοσιευτεῖ σὺ ἐρχόμενο φύλλο — κ. Ν. Γ. Δαν. Καθίτσι, Καλὰ γράφεις μὰ τὸ θέμα δὲ μᾶς ἄρσεν. Ἄσε τίς Ὀδωνιὲς καὶ ρήξου στὴ ζωὴ τοῦ κάμπου, κι ἀπὸ τὴν τέτοια ζωὴ στείλε μας ζουγραφιές. — κ. Τ. Α. Τόσα νιώθουν καὶ τόσα λένε. — κ. Δεβαντινο Μῆτε νέα, μῆτε «ἀφελὲς» εἶναι ἡ ποιήσῃ σου ὅπου μᾶς γράφεις. Καὶ γιὰ νὰ κρίνουμε κι ἄλλοι τυπώουμε ἐδὼ τὸ «Θρησκευτικὸ» σου.

Ave Maria
Δέσποινα Κυρία
gratia plena
Ἀγάπα ἐμένα
Mihi salus
μὲ τὸσους ἄλλους.
gloria Deo
Αὐτὸ ποῦ σου λέω.

— κ. Α. Π. Βερ. Δὲν ἔχεις δίκιο. Νά, μὲ δυὸ λόγια ἡ ἀπάντησις σὺ σὺντημένο γράμμα σου, Οἱ λέξεις «μενοῦτο», «καλμάω» κ.τ.λ. δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸν «Παλιόκουβέντα» κ.τ.λ. Ἀπὸ τίς ξένες γλώσσες ἡμποροῦμε νὰ παίρνουμε ὅσες λέξεις μᾶς χρειάζονται, σώνει αὐτὲς νὰ συμμορφώνονται μὲ τὸ φθονολογικὸ καὶ τὸ τυπικὸ τῆς Δημοτικῆς — κ. Δ. Κρεστ. θὰ δημοσιευτεῖ. Τὰ φύλλα ὑπάρχουν — κ. Δ. Ραμ. Δημοσιεύουμε τὸ ἕνα — κ. Δ. Γ. Σακ. Χαλκίδα. Ἀδύνατο στάθηκε νὰν τὰ διαβάσουμε, εἶσι μολυβογραφεμένα ποὺ μᾶς ἔδωκες, καὶ τὰ σέλας. — κ. Δημ. Κρ. Δυστυχῶς ἀκατάλληλο.

Στ. Γ. Στ. Ἀγγ. Τὰ πρὸς. παλαιὰ δὲ μᾶς γένισαν τέλεια τὴν καρδιά. Πρόσεχε τὴν περὶ ποιήσῃ γιατί ἔχει πολλὰς ξέρες. Λέξεις οἷν «φοτισιόσεις» πλάττ' οὐ μόνον καὶ κτλ. δὲ στένεται πολὺ καλὸ στὸν ποιητικὸ λόγο. — Θαν. Δημ. Τὰ ἡμιμόνητα θὰ δημοσιευτοῦν. — Θ. Α. Μωρ. Ἀγγ. Τὸ θέμα καλὸ, μὰ χρειάζεται καὶ κάποια μεγαλύτερη τέχνη σὴ μεταχείρισή του. Δοκίμασε κι ἄλλα. — κ. Σταῦρ. Τέτοιους ἀσκημοὺς στίχους δὲ γράφουν οὔτε οἱ καθ' ἀρχὰς οὐλοὶ νέοι. — κ. Πέτρο Σαγ. Τὸ δημοσίεψαμε κάπου ἄλλο, γιὰ νὰ κάνει μεγαλύτερη ἐντύπωσι.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΜΑΝΩΛΗ

Μιχτός. Ὅλ' ἀνακάτεψες τῆς γλώσσας μας τὰ εἶδη, ποῦ κι ὁ Ζαμάνης σὲ παῖν' αὐτὰ τώρα, Τριανταφυλλίδη.

ΣΤΟ ΓΛΗΝΟ

Δῶσε μιὰ καπελλιὰ γερὴ στὸ δασκαλοΖαμάνη. ἄλλω, στὴν Καθαρεύουσα γύρισε μάνι—μάνι.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ

Μὲ τὰ καθαρά κολλάρια καὶ τίς κάτασπρες τίς γκέτες γρόφουν στίχους καὶ ποζάρουν γιὰ Σαῖξπηροι καὶ γιὰ Γκαίτες.

ΓΕΡΟΣ

ΣΤΗΝ ΠΕΘΕΡΑ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ

Ἄν εἶχες ὅσοι εἴμαστε, κυρά, κορίτσια τόσα, γαμπρούς σου νὰ μᾶς ἔκανες, θὰ ἔξαμε τὴ γλώσσα.

ΚΥΝ—ΟΝΙΚΟΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΣΜΥΡΝΗ

Βράδι 14 τ' Ὀχτώβρη 1918

Τὸ γεγάρρι—μιὰ γέτα πεποτιοῦ σάπια—πειαμένο χαμηλὰ στὴν ἄκρη τοῦ πελάου.

Ἀντίκρου στὸν σκοταδερὸ Σίτηλο, γωτιὰ ἔπουνλη ροδιῶει τὸ μελανὸ οὐρανό.

Ὁ γάρος ἔρημος λαμποχαράζει τὰ κρέα γερὰ. Στὴν κυανότη τῆς προκυμαίας, βιολιά γλυνὰ καὶ σαντιούρια καὶ οὔτι, ὅλο πάθος φρικιαστικὸ ἀνατολίτικον, κι ἀπ' τὰ κοκκινόχρωπα παρὰνθηα τῆς παρὰλληλου, ἀμυνέδες καὶ σαρκιὰ γλυστροῦνε, ἀπὸ τίς γλυνκεῖες κόρες τῆς ἀμαρτίας.

Ὡ χώρα τῶν ἡδονικῶν ματιῶν, χώρα τῶν γλυνκόματων ἀνθρώπων. Ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τῆς θάλασσας καὶ τῶν βουνῶν σου γύρω, ἔχουν τὰ μάτια μωγευθεῖ πιά, κ' εἶν' ὅλ' ἀμειδιώμενα.

Δ. ΡΑΜΣΗΣ

ΕΞΕΛΟΘΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ:

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ

ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΘΗ

σὲ χαρτὶ καλὸ καὶ μὲ χρωματιστὸ ἐξώφυλλο καὶ πουλιέται δόχ. 3 στὰ Γραφεῖα τῆς Ἐταιρείας «ΤΥΠΟΣ» (ὁδὸς Σοφοκλέους 3) καὶ σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικὸ στέλνεται δίχως παραπανιστὸ ἐξόδο γιὰ ταχυδρομικά.

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΔΥΟ ΚΟΥΤΣΩΝ

ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ

— Τέλος πάντων, έσείς οί Βενιζελικοί, δέν νομίζετε πώς είναι καιρός γιά μιá συμφιλίωση ; 'Η 'Ελλάδα πρέπει νά γίνη μία.

— Νά γίνη ! Ποιός λέει όχι ; 'Τώρα πού μεγαλώνουμε μάλιστα.

— 'Ας πούμε δηλαδή πώς μεγαλώνουμε. Αυτό δέν τó ξέρουμε άκόμα. 'Όπως και νάναι πρέπει νά δώσουμε πιά τά χέρια.

— Νά τά δώσουμε βέβαια. Θέλει και ρώτημα ; Μέσα σέ τόσα ευχάριστα γεγονότα...

— Δηλαδή, ευχάριστα τά λέτε τού λόγου σας. Πίσω έχει όμως τó αχλάδι τήν ουρά.

— Καλά ή ουρά τέλος πάντων. 'Αλλά τή Σμύρνη δέν τήν πήραμε ;

— Δηλαδή κάναμε μιá στρατιωτική απόβαση. 'Αλλο τó ένα κι' άλλο τó άλλο. Δέν πάει όμως νά χανώμαστε πιά στά κομματικά. Τί λές ;

— Δέν πάει βέβαια. Αυτό λέω κ' εγώ. Κι' αυτό θά τó θέλη πρώτος απ' όλους ó Βενιζέλος.

— Μή μου μιλάς γι' αυτόν τόν προδότη ! Αυτός είναι ή καταστροφή τής 'Ελλάδας.

— Καταστροφή ;

— Φυσικά ! 'Επρεπε νά περιμένουμε. 'Η Τουρκία έπρεπε νά μείνη στή θέση της. Μιά μέρα έμεις πάντα θά τήν κληρονομούσαμε. Θαρχότανε ένας άλλος νά μās πάη στήν Πόλη. 'Όχι ó Ηολιοκρατικός. Γι' αυτό σου λέω πώς πρέπει νά συμφιλιωθούμε επί τέλους, νά δώσουμε τά χέρια.

— Νά τά δώσουμε, μωρέ μάτια μου. Μήπως σου πάει, ó κακομοίρης ; Γιά τó χατήρι σου δέ μιλάω πιά και γιά τόν Βενιζέλο. Τί άλλο θέλεις ; 'Η 'Αντάντ βλέπεις...

— Σέ παρακαλώ πολύ, όλα κι' όλα ! Μά μή μου μιλάς γιά 'Αντάντ. Με πιάνουν τά νεύρα μου. Είπαμε νά συμφιλιωθούμε. Δέν είπαμε ;

— Φυσικά. 'Η Μεγάλη 'Ελλάδα πρέπει νά μās βρῇ όλους ενωμένους.

— Ποιά Μεγάλη 'Ελλάδα ; Κουρουφέξαλα !

— Μά λές πώς δέ θά μεγαλώση ;

— Δέν ξέρω τί θά κάνη. 'Εγώ ξέρω πώς καλύτερη θά ήτανε μικρή και τίμια.

— Γιά στάσου νά συζητήσουμε, βρε αδερφέ. Μή διάζεσαι !

— Δέν ξέρω εγώ συζητήσεις. Δέ συνείδησα νά συζητάω με Βενιζελικούς. Σέ ρωτάω μονάχα : 'Εννοείτε νά ξεχαστούν τά παλιά, νά δοθῇ γενική άμνηστεια και νά ήσυχάσουμε ; Αύριο θάρθῃ κι' ó 'Άλλος ó Μεγάλος και θ' αλλάξουν τά πράγματα.

— Θάρθῃ λοιπόν ;

— Θάρθῃ λές ; 'Αμ' δέν τó ξέρεις ; 'Έρχεται. Τόν φέρνει 'Αμερικάνικο ντρέντωτ. Κι' ó Βενιζέλος σας θά πάρη τó φύσημά του γιά τά ώραία Χανιά.

— Με τó ίδιο τó ντρέντωτ ;

— 'Όχι δά ! Τού πέφτει πολύ. Με κανένα ψαροκάϊκο.

— 'Όστε τó λοιπόν έρχεται...

— 'Όρα τήν ώρα ! Τί ξύνεις τó κεφάλι σου ;

— Θέλω νά πώ, αφού έρχεται, γιατί βιαζόσαστε τόσο γιά συμφιλίωση και άμνηστεια ; 'Αμα έρθῃ εκείνος τί ανάγκη έχετε ;

— Δέν τó νοιώθεις, βρε κουτέ ; 'Από καλοσύνη μας. Κατάλαβες τώρα ;

— 'Εγώ νά μήν καταλάβω ; Τί με πήρες ; Γιά κανέναν κουτό ;

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Γ α λ λ ι α.—'Ανκαι ó αριθμός τών βιβλίων πού δημοσιεύτηκαν τά χρόνια τού πολέμου, φαίνεται σημαντικός, διαν κανείς συλλογίζεται σέ ποιούς καιρούς άνήσυχους και ταραγμένους, και μέσα, σέ τί άγωνίες γραμτήκανε, ή φιλολογική παραγωγή έλατιώθηκε άρκετά έδώ και πέντε χρόνια. Γιά νά πάρει κανείς μιá ιδέα, φτάνει νά συγκρίνει τούς άριθμούς τών βιβλίων πού μπήκανε στήν έθνική βιβλιοθήκη τής Γαλλίας πριν κι' ύστερα απ' τήναμια τού πολέμου. 'Ενῶ στά 1913 ή ύποχρεωτική απ' τó Νόμο κατάθεση έδωσε 17,740 τόμους και φυλλάδια, έδωσε 7,576 στά 1915, και 5,921 στά 1918. 'Εφημερίδες και περιοδικά έλαβε ή βιβλιοθήκη 679,490 άριθμούς στά 1913, 250.000 στά 1915, και 220,000 στά 1918. 'Η προμήθεια ξένων έργων κατέβηκε από 17,863 σέ 8,510 στά 1915 και 4.000 στά 1918. Κι' άκόμα, άπέναντι στά 6.561 κομμάτια πού χαριστήκανε στή βιβλιοθήκη πριν απ' τόν πόλεμο, στά 1915 χαρίστηκαν μόνο 3,845 και στά 1918 άνέβηκαν σέ 5,000.

— Σέ μιá εποχή πού οί δυσκολίες τής ζωής σπερώνουν τά πνεύματα πρós πραχτικότερους σκοπούς, φαίνεται κάπως περίεργη ή είδηση,, πώς σιό Παρίσι άποφασίστηκε ή έκδοση ενός περιοδικού γραμμένου σέ λατινική γλώσσα, με τó διπλοπρόσωπο όνομα Janus.

'Ο 'Ιανός δέ θά γράφεται στή κλασική γλώσσα τής εποχής τού Αύγουστου, αλλά στή γλώσσα πού γράφτηκαν, τó μεσαιώνι, τó χρονικά και τά συνταξία τών ιησούντιων, και πού κατά τόν διευθυντή του, André Lambert, είναι ή γλώσσα πού έπρεπε νά είναι ή παγκόσμια γλώσσα όπως είτανε και τó μεσάονα.

Θά δημοσιεύει μελέτες γιά τς τέχνες και τά γράμματα, και άκόμα άποσπάσματα από έργα τού μεσαιώνα και ó διευθυντής έλπίζει έτσι νά εργαστεί γιά τήν εγκυκλοπαιδική μόρφωση πού όσο πάει και περισσότερο παραμελιέται.

Θά προτεινάμε και μεις γιά τήν 'Ελλάδα τήν έκδοση ενός τέτοιου περιοδικού γραμμένου στήν άρχαία ελληνική ή στή γλώσσα τού ευαγγελίου. Θά μπορούσαν έτσι νά συγκοινωνούν με τήν ελληνική, και γενικότερα με τήν ανατολική τέχνη κ' επιστήμη

οί ξένοι και οί Έλληνες σοφοί. Δυστυχώς όμως καταλαβαίνουμε πώς αυτό είναι αδύνατο, γιατί πολύ λίγοι Έλληνες σοφοί θα μπορούσαν να το διαβάσουν και κανένας δε θα ήταν άξιος να το συγγράψει. Η καθαρεύουσα κατώρθωσε να μην ξέρουμε, οί λαμπροί Έλληνες, ούτε αρχαία ούτε νέα ελληνικά. Μά και ο Ίανός, νομίζουμε, θάχει για πολλούς λόγους λίγη ζωή.

— Ο εκδότης Leroux αποφάσισε να κάνει γνωστή στους Γάλλους τη σκαντιναβική φιλολογία, και λογαριάζει να εκδόσει μιάν δέκακαιρη σειρά από τα πιο διαλεχτά έργα των νεωτέρων σκαντιναβών συγγραφέων.

— Το καινούργιο μυθιστόρημα του Romain Rolland, ο «Colas Breugnot», που την έκδοσή του αναγγέλλουμε σι προηγούμενο φύλλο μας, είναι ένα έργο πλούσιον σε ποικιλία, που κερδίζει από μιās αρχής τον αναγνώστη με το βάθος των ιδεών και τη λαμπρότητα της περιγραφής, καθώς και με τον πλοήτο, τη θέρη, την ευγλωττία και τη συγκίνηση που δίνουνε μιὰ ξεχωριστή γοητεία στο κάθε κεφάλαιο χωριστά, και σ' όλακερο το βιβλίο στο σύνολό του.

Ο «Colas Breugnot» κρίνεται σάν κατιτί έντελώς διαφορετικό από τον περίφημο «Jean Christoph», και γενικά μέσα σι έργο του Rolland σάν ένα επεισόδιο, σάν ένα είδος ήμερας κραπάλης κι ανανηχής μέσα σι μιὰ μακριά περίοδο περιορισμού και σφρασσώνης.

Το φραστικό του βιβλίου είναι πολύ τεχνικό και περίτεγγο, ίσως πάρα πολύ, τόσο που μπορεί να κουράζει λίγο. Ο συγγραφέας αγαπά προπάντων τις ρίμες και τις ονήχησες. Από τις πρώτες σελίδες παρατηρεί κανείς πώς σιρφέει τις φράσες του και τους αλλάζει τη φωνική σειρά για να τους δώσει μουσικότητα, και πώς σιην έκλογή των λέξεων τον κυριότερο ρόλο παίζει τὰφτί. Πράμα που σ' ένα βιβλίο από τρακόσες σελίδες καταντὰ σιό τέλος ίσως λίγο κουραστικό.

Για παράδειγμα του τεχνικού ύφους του βιβλίου δάσουμε δώ την πρώτη φράση από την περιγραφή μιās κόρης:

Une fraîche jeune fille, rose et riante, au lisse front, aux cheveux blonds, avec des petits frisons, couronnée de primevères, jaunes et claires, et portant en bandoulière, autour des petits seins ronds, de verts chatons, pris aux noisetier des bouissons.

— Ο Pierre Veber δημοσίεψε τελευταία ένα μυθιστόρημα με τον τίτλο «Ο άνθρωπος που πούλησε την ψυχή του σιό διάβολο». Καθώς δείχνει κι ο τίτλος ή υπόθεση του έργου είναι ο παλιός μύθος του ανθρώπου που για τα πρόσκαιρα αγαθά της ζωής πουλάει την ανάναιτη ψυχή του σιό διάβολο. Να χρησιμοποιήσει κανείς μιὰ τέτοια υπόθεση είναι βέβαια κάπως τολμηρό πράμα, προ πάντων όταν συλλογίζεται πώς μ' αυτό τον τρόπο μπαίνει πλάι με τον Γκαίτε, το Marlow κι άλλους μεγάλους.

Ο Veber όμως ξεγλυτσάει απ' αυτές τις κακοτοπιές κάνοντας με πολύ τέχνη το θέμα έντελώς μονόδρομο, χωρίς να το αλλάζει πάρα πολύ και τσ μεταχειρίζεται για να κάνει μιὰ λεπτή κριτική της κοι-

νωνίας και των ήθων της, με τσ μοναδικό σκοπό να διασκεδάσει τον αναγνώστη του, δίχως φιλοσοφηματα και μεταφυσικούς στοχασμούς. Δίχως ιδιορρυθμία. Όμως άβίαστα και φυσικά.

Ο Martial Bienvenu καταστράφηκε σιό Χρηματιστήριο και δε βλέπει άλλον τρόπο σωτηρίας από την αυτοκτονία. Σιη μεγάλη του απελπισία ζητάει τελευταία βοήθεια απ' το διάβολο, και λέει πώς είναι έτοιμος να τσ πουλήσει τήν ψυχή του. Και καθώς το λέει, βλέπει μπροστά του το διάβολο, ένα διάβολο αγαθό αστό, έντελώς μονόδρομο και μετρημένο, που είναι έτοιμος να κλείσει τη συμφωνία. Η απληστία του Martial Bienvenu γίνεται, αυτή τη φορά, άφορητή της δυστυχίας του. Γιατί ζητάει απ' το διάβολο όχι μόνο το ένα εκατομμύριο που χρωστάει σιους δανειστές του, μόνο κι αυτό ένα εκατομμύριο κάθε μέρα. Ο διάβολος δέχεται, όμως με τη συμφωνία να τσ ξοδεύει όλακερο το εκατομμύριο μες σιην ήμέρα. Και τώρα αρχίζουν οι δυσκολίες, κι ο Martial παιδεύεται όλη την ήμέρα για να ξοδεύει σι γλέντια, σι γυναίκες, σι γρηματιστικά παιχνίδια κι εκατομμύρια που έρχονται, σάν σι ύφαντά, το ένα ύστερα από τ άλλο. Σιό τέλος βοηθάει τούς λαποδύτες να τον κλέβουνε και τούς κατεργάρηδες να τον άπατούνε. Τσ πάκου όμως αγωνίζεται. Σιό τέλος πιά, κατὰ καλή του τύχη, μιὰ γυναίκα που τον αγαπά μ' όλη της τήν καρδιά τον βοηθάει, και βρίσκει έναν τρόπο να γελάσει το διάβολο, κι όλα τελιώνουν γι αυτόν καλά... Όπως σιόν Καραγκιόζη.

— «La Clameur de mort et la clameur de Victoire» είναι ο τίτλος ενός μικρού ποιητικού τόμου του Jacques Madeleine. Ο ποιητής λιτός κι άρμονικός, πρωτότυπος δίχως να παύει να είναι μετρημένος, κατορθώνοντας, πράμα θαυμαστό και σπάνιο, να ξεναρώνει την παράδοση με την έμπνευση, δίνει σύντομα κ' επιγραμματικά τη συγκίνηση που αισιάνθηκε σιό διάστημα τσ πολέμου. Μεταφράζουμε έδω πρόχειρα τούς τελευταίους σιίχους από ένα σονέτι του, χαρακτηριστικούς της Μούσας τσ ποιητή.

«Η καινούργια ανήγ χαράζει. Πώς τρεμοσαλεύει! Ο άέρας έχει γίνει κατακάθαρος. Όλα πάλι ξαναγίνονται εύγενικά και λαγαρά. Κι άθριο, θρίσκοντας πάλι λουλουδιωμένη τη γόνιμη πίστη σου, θά ξαναρχίσεις, Είρηνηκή Άνθρωπότη, το γαλήνιο τσ δρόμο σου, μες σι' άπέραντα τσ κόσμο, προς τσ γλυκό Ίδανικό της Άγάπης και της Όμορφιάς».

Άγγλτα.— Ένας Άγγλος συγγραφέας είχε την πρωτότυπη σκέψη να κάνει ένα κατάλογο όλων των σπουδαίων έργων που γραφτήκανε μες σιη φωνική. Ο άγιος Παύλος μπαίνει πλάι πλάι με τον Θεοβαντές και τον Leigh Hunt, τον Brunyan και τον Ριχάρδο Lovelace.

Μιὰ παλιά παράδοση βεβαιώνει πώς τόντις τον «Αδν Κιχώτο» τονέ φαντάστηκε ο συγγραφέας του μες σιην φυλακή για χρέη, σιην Σεβίλλη, και τον έγραψε μες σιην φυλακή της Μάνχης.

Μέσα σιους Άγγλους πρώτος έγραψε, φυλακισμένος σιόν Πύργο τσ Λονδίνου, ο Chaucer, ως τόσο ο Brunyan ήταν ο πιο γόνιμος απ' όλους μελέτες, στοχασμοί, ποιήματα ακολουθούσαν το ένα ύστερ' απ' τ άλλο, δίχως διακοπή, και τσ άριστούργημά

του «The Pilgrim's Progress» έχει την ίδια καταγωγή.

Αλήθεια, η φυλακή, λευτερώνοντας τη ψυχή απ' τα πάθη και τις φροντίδες της καθημερινής ζωής, παρμυλόντας την άτομική θέληση του ατόμου και καταδικάζοντας τον κορμί σ' άκητοσία, όταν δεν σντριβεί τον άνθρωπο, δίνει γιερὰ στη φαντασία του κι αφίνει ελεύθερους τούς λογισμούς του νάπλωθοῦν άπάνω από τόπους και καιρούς, και τοῦ δίνει εκείνη τὴ θεωρητικὴ κατὰστασι, εκείνο τὰνάντημα τοῦ κόσμου πού είναι τόσο άναγκαίον γιά τὴν καλλιτεχνική σέλληψη μιᾶς ιδέας.

Στὸν κατάλογο τοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέα βάθουμε κ' ἐμεῖς ὡς τελευταῖον—last but not least— τὸν ποιητὴ τοῦ «Πίσω από τὰ κάγκελα» πού τόσο άγαπήθηκε—τὸ βιβλίον—ἀπ' ὅλους ὅσοι τὸ διάβασαν.

Ἀμερικανική.—Εἶναι οἱ μουσικοὶ ανισόδρομοι; Ὁ «Μουσικὸς Ταχυδρόμος» τῆς Νέας Ὑόρκης γράφει: «Πολὺ συχνὰ ἔχει ὁ κόσμος τὴ διάθεσιν νὰ θεωρεῖ τοὺς μουσικοὺς γιά μαριακοὺς και νὰ τοὺς λογαριάζει γιά διαφορετικὸν ἀπ' τοὺς ἄλλους ανθρώπους. Ἀφορμὴ τῆς ιδέας αὐτῆς εἶναι δέβια ἡ ἴδια ἡ μουσική πού εἶναι μιὰ τέχνη τόσο αποκλειστική, ὥστε νὰ μὴ ζητάει καμιὰν ἄλλη ἐπιστημονική, φιλολογική ἢ ιστορική μελέτη. Θὰ μπορούσε νὰ πεῖ κανεὶς πὼς ἡ μουσική θὰ ἦτανε δυνατὸ νὰ ὑπάρχει σ' ἕναν κόσμον ἐντελῶς δικό της, ὅπου δὲ θὰ βρισκότανε τίποτ' ἄλλο. Ὁ ὡρχόγος δὲ θὰ μπορούσε νὰ κάνει εἰκόνας δίχως νὰ θγεί ἔξω ἀπ' τὴ ὡρχαγική γιά νὰ θρεῖ ἕνα θέμα. Ἐνας συγγραφέας ἀκόμα λιγότερο θάτανε σὲ θέση νὰ γράφει, δίχως νὰ ἐμπνευστεῖ ἀπ' τὴ γύρω ζωή. Ἡ λογοτεχνία εἶναι πῶς στοχαστική τέχνη, ἐνῶ ἡ μουσική εἶναι ἡ ἐκπόνησις τῶν αἰσθημάτων.

Ὡστόσο δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ εἶναι ἕνας μουσικὸς πῶς ανισόδροπος ἀπὸ ἕνα ὡρχόγος ἢ ἀπὸ ἕνα ποιητὴ. Ἐνας μουσικὸς πρέπει, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, νὰ εἶναι προικισμένος μ' αἰσταντικότητα δυνατώτερη ἀπ' τοὺς ἄλλους ανθρώπους. Ὑστερα εἶναι αναγκασμένος νὰ κάνει χρόνια γιά νὰ γίνεῖ τέλειος σὲ μιὰ τέχνη ἐξαιρετικὰ δύσκολη, καὶ αὐτὸ πολλές φορὲς τὸν ἐμποδίζει νάρθεῖ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἔξωτερικὸν κόσμον.

Φύση καὶ τέχνη τοὺς χωρίζει ἀπ' τοὺς πολλούς, καὶ ὁ κόσμος πῶς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ριώσει καὶ τοὺς ὀνομάζει ανισόδροπους.

Ὁ Μπετόβεν ἦταν ὥσως ανισόδροπος ὅταν πετοῦσε ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μάγερά του, ὅμως μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ὀνομάσει ἔτσι ὅταν ἔγραψε τὶς συμφωνίες του;

Ἀλένε μαριακὸ τὸν Γ' κλοῦν γιὰ τὴν πετοῦσε τὴν μπαγκέτα του σὲ κεφάλι τῶν τραγουδιστῶν ὁ Χέντελ περνοῦσε γι' ανισόδροπος, γιὰ τὸν γοβέριζε τὶς τραγουδίστριες πὼς θὰ τὶς πετοῦσε ἀπ' τὸ παράθυρο, ὅταν δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτές. ὁ Παγανίνι ἦταν, κατὰ τὴ γνώμη ὁλωνῶν, ὁ πῶς τρελλὸς ἀπ' ὅλους τοὺς τρελλούς, μ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ παίζει θεῖο βιολί.»

Τὸ πρῶμα δὲ θέλει συζήτηση ὅποιος βγαίνει ἔξω ἀπ' τὸ νόμο τῆς αἰτίας καὶ τοῦ ἀποτελέσματος, ἀπὸ τὴ σκοπιμότητα, ὅποιος μεταχειρίζεται τὸ μυαλό του καὶ τὴ δύναμή του γιά σκοποὺς ὄχι πραχτικούς, δὲν

εἶναι ἐντελὴς ἰσορροπημένος καὶ τέτοιοι εἶναι ὅλοι οἱ ἀληθινὸι καλλιτέχνες, τέτοια εἶναι ἀκόμα, σὲ μικρότερο βαθμὲ καὶ ἡ γοργόλα με τὸ φακίολο πὸς γυτεῖνε στὴ γλάστρα τῆς δύσμο, σὺν δὲν τὸ κάνει γιά νὰ τὸνε δάξει οἱ σὺς κεγτέδες ἢ νὰ τὸνε δράζει ἔστω γιά τὸ στομάχι. Τέλεια ἰσορροπημένα ὑποκείμενα εἶναι οἱ μακρόγηδες καὶ γορίζοι φίλοι τοῦ ἀνθρώπου.

Ἰταλία.—Βγήκε τελευταῖα σὲ Μιλάνο ἕνας μικρὸς τόμος με τὸν τίτλο «Ἡ Ἰταλία καὶ ὁ Φοντισμὸς». Εἶναι ἕνα εἶδος ἐπιτομῆς τῶν φοντιστικῶν θεωριῶν με σκοπὸ νὰ ξαπλώσει καὶ νὰ ἐξηγήσει τὸ δόγμα, κ' εἶναι μιὰ ἀναγνώρισι καὶ γόρος σεβασμοῦ σὺς ἰδρυτές του. Ἐκεῖνο ὅμως πὸς θέλει πρῶτα ἀπ' ὅλα ὁ συγγραφέας του, ὅπως τὸ θέλησαν καὶ ὁ Μαρινέτις καὶ ὁ ὡρχόγος Μποσιόνι, εἶναι νὰ δείξει σὲν κόσμῳ πὼς ἡ Ἰταλία δὲν ἔχει πεθάνει, καὶ πὼς ὁ κόσμος ἔχει ἄδικο νὰ τὴ θανατῶζει μόνο γιά τὰρισουργήματα τοῦ δέκατου πέμπτου αἰῶνα ἢ τῆς ἀρχαιότητος, καὶ πὼς οἱ σύγχρονοι τεχνίτες εἶναι ἄξιοι τῶν προγόνων τους.

Χωρὶς νὰ γοδόμαστε τὸ ἄπλωμα τοῦ φοντιστικοῦ ἐξωφρενισμοῦ, τὸναντίον τὸνε βλέπουμε με πῶς καλὸ μάτι, καὶ δὲν τὸ νομίζουμε γι' ἀδύνατο νὰ δώσει, εἴτε ἀπὸ ἐπίδρασι, εἴτε ἀπὸ ἀντίδρασι, στὴν ἀληθινὴ τέχνη νέα τροπὴ καὶ νέο αἷμα.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

«ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ»

Ἀγαπητὲ «Νουμά»,

Τὸ ἄνθρω τοῦ κ. Παρορίτη «ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ», πὸς δημοσιεύτηκε σὲ προτελευταῖον γέλλο, μούγερε σὲ νου μιὰ ἱστορία, πὸς μ' εἶχε κάμει νὰ ριώσω πὼς τὸ ράσο εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο στὴν κοινωνική πρόοδο καὶ πὼς οἱ ρασοφόροι—ἀν ὄχι ὅλοι, τοὺλάχιστο τὰ ἐννιά δέκατα—θέλουν νὰ βλέπουν τὸ γιωχὸ λαὸ πάντα σιγαδὸ, πενιρασμένο, σκλάβο....

Ἐδῶ καὶ πέντ' ἔξη χρόνια πρίν, ἕνας γιαιτὸς πὸς εἶχε σπουδάσει στὴν Ἐλβετία καὶ κατοικοῦσε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Κέρκυρας νόμιος καλὸ, κάθε δρᾶν, σὲ κεντρικώτερο μαγαζὶ τοῦ χωριοῦ—ἐκεῖ πὸς μαζευόντοσαν οἱ συχωριανοὶ του, πεθαμένοι ἀπὸ τὴ δουλειά, κ' ἔκλαιγαν τὴ τύχη τους—νὰ τοὺς λέη δυὸ λόγια γιά τὸ σοσιαλισμὸ. Ἀρχισε λοιπὸν τὴ διδασκαλία του. Ὁ κοσμάκης, πὸς ἀκούγοντας τότε «σοσιαλισμὸς» θαρροῦσε πὼς εἶναι κανένα ἄγριο θεριὸ καὶ πὼς σοσιαλιστὴς ἔχει νὰ πεῖ ἄθεος, κακοῦργος, ληστὴς, ἔμεινε με τὸ στόμα ἀνοιχτὸ σὺν ἔμαθε ἀπὸ τὸ γιαιτὸ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἄλλαξαν γνώμη... Ὁμως τὸ πρᾶγμα ἔφτασε στ' αὐτὶ τοῦ Δεσπότη. Ἐπρεπε νὰ σιαμαῖσει τὸ κακό! Μὰ πὼς; Καταγγελία τοῦ γιαιτροῦ ἐπὶ ἀθεϊσμῶν. Μηνυτὴς ὁ Δεσπότης, μάστιγες οἱ παπάδες τοῦ χωριοῦ... Καλοῦν τὸ γιαιτὸ σὲ Πλημμελειοδικεῖο, κάθεται σὲ σκαμνί, ἀκούει με ψυχραιμία τὸ κατηγορητήριον, δίνει μιὰ σύντομη, ἀλλὰ ὑπέροχη ἀπολογία καὶ τιμωριέται «μ' ἕνα μῆνα φυλάκισιν»...

Θαρροῦ πὼς τὸν ἀκούει ἀκόμα νὰ φωνάζη σὺς κατηγοροῦς του «Ὁ σοσιαλιστὴς εἶναι χριστιανὸς μ'

ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξης, πιστεύει τὸν ξύλινο, τὸν αἵματωμένο, τὸν ἀληθινὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ θρῖ-
ζει μοναχὰ τὸ Μαμωνᾶ, τὴ ληστεία καὶ τὸ φόνο μ' ὅλη τὴ δύναμη τοῦ ἐλευτέρου λόγου...

Σὰν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ξαναρχίζει τὴ δουλειά του. Ἄλλη μήνυση ὁ Δεσπότης, πάλι μέσα ὁ για-
τρός. Ξαναθαίνει ἀπὸ τὴ φυλακὴ, δὲ συμμορφώνε-
ται μὲ τὴ θέληση τοῦ Δεσπότη. Τρίτη καταγγελία.
Μέσα καὶ τότε. Ὁ ἄνθρωπος κόντεψε νὰ σκάσει ἀπὸ
τὸ κακὸ του. Εἶχε κατατοακιστεῖ οἰκονομικῶς. Στὴν
ἀπελπισία του μιὰ μόνη παρηγοριὰ ἐδίλεπε, πὼς ὁ-
λόένα καὶ πλήθαιναν οἱ ὁμοῦδεαίτες του. Μὰ τί νὰ
τοῦ κάμουν πὺν δὲν εἶχε κανένας ἀπ' αὐτοὺς τὴ χάρη
νὰ φορεῖ ῥόσο;... Σκέφτηκε τότε νὰ παίξῃ τοῦ
Δεσπότη μιὰ φάρσα. Μόλις ἀποφυλακίστηκε τὸ κι-
νάει γιὰ τὸ Ἀρχιεπισκοπεῖο. Παρουσιάζεται στὸ Δε-
σπότη τάχα πὼς ζητεῖ συχώρεση, λαβαίνει τὴ σίαση
τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ τὴν ὥρα πὺν ὁ Σεβασμιώτατος
τοῦδινε συμβουλὲς «ὡς πᾶψη πῶς νὰ κηρύχῃ ἀντὶς
τὶς ἀντιχριστιανικὰς ιδέες, πὺν μοναχὰ στὴν Εὐ-
ρώπῃ ἔχουν ἰέραση, καὶ νὰ πιστέψῃ μὲ εἰλικρίνεια
στὸ θεόν, ὁ γιατρός τοῦ λέει: «Δεσπότη μου, τὸ θεὸ
τὸν πιστεύω, καὶ ἂν θὲς νὰ μάθεις πιστεύω καὶ κά-
τι ἄλλο, πιστεύω καὶ τ' ἄρνια καὶ τὶς κότες καὶ τ' αὐτὰ
πὺν σοῦ κουβαλοῦνε κάθε πρωτὶ οἱ παπάδες, πιστεύω
καὶ τὴν κοιλιὰ σου τὴ μεγάλη, πὺναι πάντα χοριάτη
Δεσπότη μου. Ὅλα τὰ πιστεύω... Ὁ Σεβασμιώτατος
ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ ἀντὶ νὰ δώσῃ συχώρεση στὸ
ἀμαρτωλὸ πρόβατο τοῦ ἐπαλέυνε μιὰ κατάρα «ἀπελθε
κατηραμένε».

Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν τὸν ξαναπῆγε στὰ Δικαστήρια!
Ἀθήνα 6 τοῦ Μᾶν 1919

Μὲ ἀγάπην
ΤΑΣΣΟΣ ΑΓΑΘΟΣ

«ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ»

Ἀγαπητὲ «Νουμά»,

Πρόπα-πρόπα, σὺν δικός σου φίλος πὺν εἶμαι,
αἰσάνομαι τὴν ὑποχρέωση νὰ σοῦ ἐκφράσω τὰ ἐγ-
κάρδια συγχαρητήριά μου γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση
τοῦ κ. Διευθυντοῦ σου ἀπὸ τὸ σιενὸ κλουβὶ τῆς φυ-
λακῆς. Δὲν ξέρεις πόση λύπη καὶ συμπάθεια αἰστα-
νόμουν, ὅταν ἐδιάβασα στὶς σελίδες σου τὰ ὠραῖα
κομμάτια, πὺν σοῦ ἔσιεργε μέσ ἀπὸ τὸ σιενόχωρο
κελλί του, σὺν ἀγαθὸς πατέρας, πὺν φροντίζει καὶ
σιτέρνει ταχτικά χροσάφι σὶ ἀγαπημένο του ξενιτε-
μένο παιδί.

Πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω, ἀγαπητὲ «Νουμά», ὅτι,
ὅσο καὶ ἂν ὅλη ἡ ἄλλη σου ὕλη εἶχε μιὰ ὕψηλὴ ἢ γλυ-
κειὰ ἔννοια καὶ ὠμορφάδα, ἐκεῖνα τὰ διηγηματάκια
τοῦ κ. Διευθυντοῦ σου ἐστάλαξαν πολὺ περισσότερη
γλυκάδα καὶ ὁμορφιά μέσ στὴν καρδιά μου. Γιατ' ἦ-
ταν δάκρυα, βγαλμένα ἀπὸ ἀνθρώπου μέσ ἀπὸ μιὰ καρ-
διά, πὺν ἀληθινὰ ἐπονοῦσε, ἀπὸ μιὰ ψυχὴ, πὺν ἀλη-
θινὰ ἔπασχε, ἀπὸ ἓνα δεμένο νοῦ, πὺν μὲ παράπονο
μιλοῦσε γιὰ τὴ σιέρηση τῆς ὠραιότερης του τροφῆς,
τῆς λευτεριάς.

Ἴσως νὰ μοῦ πῆτε πὼς ὁ νοῦς δὲ σκλαβώνεται.
Ναί. Μὰ ἐπάρχουν σὶν μεγάλο πόνον πόνο καὶ κάποια
δλόμαντρα σὶννεφα, πὺν πειράζουν συχνὰ τὸν νοῦ καὶ

τὸν τρομάζουν, ὅπως τὸ γεωργὸ τὸ δουρακόμενο σὶν-
νεφο τῆς χαλαζιάς.

Καὶ εἶναι ὁ γεωργὸς ἐλεύτερος νὰ προφυλαχθῇ
ἀπὸ τὸ κακὸ. Μὰ τὸ ἀμπέλι του; Τὸ σπαρμένο του
χωράφι; Αὐτὰ εἶναι πὺν τὸν κάνουν νὰ σιενόχωριέ-
ται καὶ νὰ πονῇ.

Εἶναι ἐλεύτερος. Μὰ μπορεῖ νὰ τὸν ποῦμε καὶ ἐ-
λεύτερο σ' αὐτὴν τὴν περίστασι ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ
σιενόχωρία, πὺν τὸν περισφίγγουν;

Ἔτσι συμβαίνει καὶ μὲ τὸν νοῦ, ὅταν νοιώθῃ μιὰ
κατάμηση τοῦ πόνου συγγενιὰ νὰ τοῦ σκεπάσῃ τρο-
μαχικά καὶ τὸ δικὸ του ἀμπέλι καὶ τὸ χωράφι, πὺν
εἶναι ἡ ψυχὴ του καὶ ἡ καρδιά.

Μὰ τώρα ὁ πόνος τοῦ Διευθυντοῦ σου ἐπέρασε.
Ἄς μένῃ ἡ γλυκειὰ του ἀνάμνηση σὺν μιὰ ἱερῇ στα-
λαμίδα κρυφὴ στὴν καρδιά του, σὶνν καιρὸ μιᾶς και-
νοσύνης—πὺν εὐχομαι—εὐτυχίας του.

Ἀργοσιόλι, 3 τοῦ Μαῦν 1919.

Μὲ μεγάλη ἐχτίμηση καὶ ἀγάπην

ΩΡΙΩΝ ΠΑΛΛΑΣ

ΓΡΟΘΙΑ

Στὸ νέο γλωσσισμίντορα, τὸ δάσκαλο Ζαμάνη
χρειάζεται ὡς ἀντίδοτο γροθιά τοῦ Κοτσαμάνη

ΜΑΡΜΑΡΑΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μπάρακλι. «Τραγούδια τοῦ Στρατῶνα». Ἐκδότης Χ. Ι.
Σαλίβερος. Ἐνα τομάκι ἀπὸ 36 μικρὰ τραγούδια γιὰ τὸ
στρατό. Παίρνουμε στὴν τύχη τὴν πρώτη στροφή ἀπὸ ἓνα
πὺν ἐπιγράφεται: ἡ Λεγάμενη.

Καῦμένο, τί ξυνίλα
μ' αὐτὴ σου τὴ στολή,
μυρίζεις ἄλογίλα,
καί, μὴ κοντὰ πολύ.

Μὲ τέτοιο γούστο εἶναι πάνω κάτω ὅλα.

„ΠΥΡΣΟΣ“

ΜΗΝΙΑΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Διευθυντής: ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Ὁ «Πυρσός» εἶναι τὸ φιλολογικὸ ὄργανο τῶν νέ-
ων. Βγαίνει κάθε μῆνα καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ κιό-
σκια καὶ τὰ κεντρικώτερα βιβλιοπωλεῖα 1 δρ. τὸ
εὖχος. Ἡ συνδρομὴ του εἶναι 8 δρ. γιὰ τὴν Ἑλλά-
κα καὶ φρ. γ. 10 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ μιὰ σάλα εὐρύχωρη, προση-
λιακὴ, μὲ δυὸ μεγάλα παράθυρα σὶνν δρόμο καὶ μὲ
ξεχωριστὴ εἴσοδο, σὶνν θέσῃ κεντρικῇ. Πληροφορίες
στὰ γραφεῖα τῆς Ἐταιρείας «ΤΥΠΟΣ» (ὁδὸς Σο-
φοκλέους 3).